

Γεννημένος τον μεσοπόλεμο ('37), γόνος εφοπλιστικής οικογένειας, μεγαλωμένος τα τρία πρώτα χρόνια της ζωής στη Σύρο, βρέθηκε, όταν ξέσπασε ο πόλεμος, μαζί με την οικογένεια του στην Αμερική.

Εκεί απόκτησε Δυτική παιδεία και Ελληνική κουλτούρα. Απ' όσο φαίνεται το πάντρεμα αυτών των δυο κόσμων, τον διακατέχει ακόμα. Εξακολουθεί να μοιράζει το χρόνο του ανάμεσα στη δυτική ακτή του Ατλαντικού και την προγονική του γη, τη Σύρο, από όπου υπόγραψε και το τελευταίο του πόνημα, με τον προαναφερθέντα τίτλο.

Έχουμε να κάνουμε με την καταγραφή ενός αληθινού περιστατικού, που λαμβάνει χώρα στις αρχές του Φθινοπώρου του '69. Ο συγγραφέας γνωρίζει, ερωτεύεται και νυμφεύεται την Μαρία Μυλωνά, θυγατέρα του Γιώργου Μυλωνά, νομικού, βουλευτή Ιωαννίνων, υφυπουργού Παιδείας & Προεδρίας στις κυβερνήσεις του "Κέντρου". Όταν συμβαίνουν αυτά, ο Μυλωνάς έχει ήδη συλληφθεί από το δικτατορικό καθεστώς των Αθηνών και έχει εκτοπισθεί στην Αμοργό. Εκεί τον επισκέπτονται η θυγατέρα του και ο γαμπρός του και τότε στο μυαλό του Κουλουκουντή, διαποτισμένο από ιδανικά και επιθυμία για δράση, γεννάται η ιδέα της απόδρασης.

Υπάρχει παραδοξότητα ανάμεσα στην κοινωνική – οικονομική του θέση και στο τολμηρό εγχείρημα του. Το σχεδίασε όμως, το αποτόλμησε και το πέτυχε. Αυτήν ακριβώς, την ιστορία του σχεδιασμού και της εκτέλεσης της απόδρασης του πεθερού του, Γιώργου Μυλωνά, έρχεται, 43 χρόνια αργότερα, να μας αφηγηθεί με το τελευταίο του, μέχρι στιγμής, βιβλίο.

Από τις σελίδες του παρελαύνουν γνωστά τότε ονόματα της πολιτικής, που έμελλε αργότερα να γίνουν ακόμα γνωστότερα. Όπως ο Ανδρέας Παπανδρέου, ο Κώστας

Μητσοτάκης, η ο Μιχάλης Ράπτης γνωστότερος ως Μισέλ Πάμπλο, με τους οποίους συναντάται, συνομιλεί και ακολούθως περιγράφει το ρόλο τους στο δικό του εγχείρημα, αλλά ταυτόχρονα

διατυπώνει διακριτικά και με ακρίβεια τη γνώμη του για τις προσωπικότητες τους. Κοντά σε αυτούς, η Μελίνα Μερκούρη, η Κίττυ και ο Μάκης Αρσένης, το ζεύγος *Τζιμ* και *Μαρία* Μπέκετ.

Το πόνημα του Κουλουκουντή δεν αναλύεται στα αυστηρά όρια της απόδρασης, την οποία βέβαια περιγράφει λεπτομερώς. Ακολουθεί τα γεγονότα αρκετά πριν από αυτή, ώστε να γίνει αντιληπτό πως την αποφασίζει και στη συνέχεια φθάνει μέχρι το τέλος του προηγούμενου αιώνα. Προφανώς αποτελεί και μια καταγραφή της πορείας προς την αυτογνωσία του συγγραφέα ο οποίος, όπως και να το δούμε, δεν ανήκει σε μια συνηθισμένη ομάδα πολιτών, με αντίστοιχο συνήθη τρόπο ζωής.

Δεν είναι λοιπόν μόνον το σενάριο απελευθέρωσης του Μυλωνά, με το εννιάμετρο σκαρί *Lady R*, που έρχεται από την Ιταλία διασχίζει όλο το Αιγαίο, τον ελευθερώνει μετά από 14 μήνες εξορίας και τον αφήνει στην Τουρκία, για να προωθηθεί μέσω Κωνσταντινούπολης στη Γενεύη. Είναι και μια ενδοσκόπηση στο πως ο, απόφοιτος του *Harvard*, Κουλουκουντής ο οποίος στην νεότητά του έλκεται περισσότερο από την συγγραφική τέχνη και τις ριζοσπαστικές ιδέες παρά για τον περίπου προδιαγεγραμμένο επιχειρηματικό του ρόλο, προσπαθεί κι' αυτός να αποδράσει από το χώρο που πιέζεται, σε κοινωνικό και οικογενειακό επίπεδο να αποδεχτεί.

Έτσι έχουμε, αν θέλετε την άποψή μου, δυο απόπειρες απόδρασης. Απομένει στον αναγνώστη να αποφασίσει ποια είναι η πλέον πετυχημένη. Μια ενδιαφέρουσα έκδοση λοιπόν, με στοιχεία που φωτίζουν την περίοδο της επταετίας, όχι μόνον σαν πολιτική ανωμαλία αλλά και σαν εποχή. Ταυτόχρονα σκιαγραφεί και τις συμπεριφορές των ανθρώπων, που μάχονται, υποτάσσονται, αδιαφορούν ή βολεύονται με τις συνθήκες της δικτατορίας, εντός ή εκτός Ελλάδος.

Διαβάζεται και σαν μυθιστόρημα, αν και ο τρόπος αφήγησης είναι περισσότερο Αμερικάνικος, εννοώντας ότι παρουσιάζει μια ιδιότυπη γλωσσική και συναισθηματική τακτική, όπου κατά τη γνώμη μου, κυριαρχεί η δυτική του πλευρά. Εξ' άλλου η Ελληνική έκδοση είναι μεταφρασμένη, από το Αγγλικό, υποθέτω, πρωτότυπο κείμενο.

Μια μικρή ένσταση για το εξώφυλλο απ' όπου θα μπορούσε να απουσιάζει η άποψη του Νταν Μπράουν. Είναι μια πολύ “μαρκετινίστικη” προσέγγιση. Πέρα από τον θετικό μεν, επιφανειακό δε τρόπο που το αντιμετωπίζει ο Ντ. Μπρ., η θέση τέτοιων σημειωμάτων είναι στο οπισθόφυλλο. Όσο σημαντικός κι' αν θεωρείται ο γράφων το σχόλιο, όσο κολακευτικό είναι το περιεχόμενο του.

Αυτά τα λίγα, για την πρώτη ανάγνωση της χρονιάς.